

Scénář pro audioreportáž

- Verča: To je zloděj, řekla paní Kozlová, prodavačka tělem i duší, která se narodila 12. srpna 1935 na jižní Moravě.
- Kája: Po svatbě odešla s manželem na západ Čech. Ve svém vyprávění vzpomíná na kriminální příběhy, které zažila za pultem místních prodejen.
- Anička: Jejímu ostřížimu zraku jí nic neuteklo...
- Paní Kozlová: Byla jsem na 04 ve Varech. A tam taky chodil pán – jablíčko nám přines, vtipy nám říkal a najednou, já jsem vždycky ráno doplňovala lihoviny, jo? Marjápáno, my ještě neotevřeli a litrová Becherovka fuč. No to není možný, snad von nám tady nekrade. Prošel pokladnou, já povídám „Pane Houfírek, pojdte za mnou, já jsem vám ještě zapomněla něco říct, ukažte mě tu tašku. Tak tohleto nám nedělejte, nebudu to nikde hlásit, vy jste dobré kamarád, ale abyste nám tady kradl...“
- Kája: I v Mariánských Lázních se před ní museli mít všichni zloději na pozoru.
- Paní Kozlová: Ženská, každý den ráno přišla a tu tu tu a tu tu tu, takhle si dala kafe, důstojníka žena. „Děvčata, platila to kafe?“ „Ne, neplatila.“ Tak, až prošla pokladnou, povídám „paní, pojdte sem, a co toto?“ „Jéžišmarjá, já jsem zapomněla.“ Tak pana důstojníčka, pěkně, jo a řekněme mu to. „Prosím vás, vona je kleptomanka, vona tohle, dávejte si na ňu pozor a nebo kdyžtak ji vždycky prošacujte, když půjde od vás...“
- Verča: Paní Kozlová vždy řešila vše v klidu, po dobrém a spravedlivě
- Paní Kozlová: Tuto se mě stalo na Vyhlídce ve Varech. Kluk malé, tyčinku, DELI a strčil si ji do kapsy, já to viděla. „Ty máš tu DELI už zapláceno?“ „Nemám.“ „Ale voni kluci chtěli, abych něco ukrad, nebo že mě zbijou. Prosím vás pěkně, neříkejte to mé mamince, my jsme sami, my nemáme tatínka a maminku by to moc bolelo.“ Dodnes cítím, jak tlouklo jeho srdíčko. „Tak na, já ti tu tyčinku nechám, já ji zaplatím a ty jí dej těm klukům a já jdu do školy.“ Ta škola byla vedle, tak jsem šla do školy a říkám „tak to a to se tady stalo a teď už si s nima udělejte co chcete.“
- Kája: I tento případ nakonec paní Kozlová vyřešila jako pravý detektiv. Tím, že se z paní Kozlové stala expertka na odhalování zločinu na prodejních, byla velice žádána při řešení případů i jinde.
- Paní Kozlová: Měla jsem úkol jít na prodejnu a zjistit manko, to bylo ve Varech. My jsme si je seřadili, všechny zaměstnance a řekla jsem: „Poslechněte, já jsem tady proto, abysme našli, proč pan vedoucí pořád tady nařiká, že je manko. Musíte mět oči všichni otevřený a musíme to najít.“
- Verča: Při opakované kontrole nákupu přišli na to, že pokladní účtovala své známé nižší ceny.
- Paní Kozlová: To byla prodejna, tam se kradlo.
- Kája: U vyprávění paní Kozlové jsme se dost nasmáli i poučili. V paměti nám zůstala věta, se kterou s námi rozloučila:
- Všichni: Když mluvíš pravdu, tak podruhý se nespleteš.